

skal glæde mig at være med i dette Arbejde, saa vidt mine Evner rækker."

Det er for tidligt at udtale sig om Resultatet af Kvinders Ansættelse i det danske Politi, men det gælder vel her som i alle Forhold, at møder man sin Opgave med Interesse, Ro og Evne til at bedømme den og sig selv, er man godt paa Vej til en heldig Løsning. Den nye Politibetjent synes at være vel udrustet i saa Henseende.

Vi ønsker hende Held til hendes Gerning, og

haaber, at det maa lykkes hende og hendes Kollegaer i Aarhus og København at vise, at Dansk Kvindesamfund saa rigtigt, naar det i sin Tid bad Myndighederne i vore største Byer om at ansætte Kvinder i Politiets Tjeneste.

Vi har Grund til at tro, at Vanskeligheder af den Art, som efter Sigende har været til Stede i Aalborg, og som har indskrænket Kvinde-Betjentens Arbejde til hovedsagelig at bestaa af almindeligt Kontorarbejde, *ikke* vil møde disse Betjente.

## Redningsarbejde blandt unge Piger.

Foredrag udarbejdet til det italienske Nationalraads Kongres i Rom i Maj 1914

af Formand for „Kvindehjælpen“ i Aarhus Fru *Ellen Schepelern*.

Den første Kvinde, der i Danmark tog sig af de prostituerede, var *Thora Esche*. Hun begyndte sit Arbejde som et bestemt kristeligt Redningsarbejde i København for ca. 35 Aar siden med opsøgende Arbejde i Prostitutionens Gader (Kvinde-mission) og et lille Redningshjem for dem, der fattede Ønske om at forlade et Liv i Skændsel. Med enestaaende Kraft og Dygtighed og under forbilledlig Selvopofrelse førte hun sit Arbejde frem, saa det nu omfatter en Række smaa Optagelseshjem i Byens forskellige Dele, det store og i flere Afdelinger delte Redningshjem „Skovtofte“ ved Lyngby, et Hjem ved Aarhus specielt for unge Kvinder, der første Gang er forførte, og Opdragelseshjemmet „Skovly“ ved Vedbæk. I hvilken Grad hendes Arbejde har haft Betydning for vort Land, kan skønnes deraf, at den danske Konge for nogle Aar siden tildelte hende „Fortjenstmedaillen i Guld“, en Udmærkelse, som kun nogle faa af Landets aller betydeligste Kvinder har modtaget. Hun brød Bane for kvindeligt Redningsarbejde i Danmark, som i Aarenes Løb er taget op, dels af den danske Diakonissestiftelse, dels af en Række Privatfolk, til hvis Gerning Staten i stigende Maal yder Pengestøtte.

Da *Thora Esche* begyndte sin fortjenstfulde Virksomhed, var Lovbeskyttelse for Usædelighed, offentlig Prostitution med dens hele Tilbehør af Politiregulering

og offentlige Utugtshuse i fuldt Flor. Det skyldes hendes og „Foreningen mod lovbeskyttet Usædelighed“s Virksomhed, at den offentlige Mening efter Haanden blev saa stærk mod dette moralsk uforsvarlige og for Kvinden nedværdigende System, at Lovgivningsmagten i 1906 skred til dets Afskaffelse.

Endnu større Betydning for et planmæssigt Redningsarbejde blandt mindreaarige fik dog den Aaret i Forvejen (1905) vedtagne saakaldte „Børnelov“, som lagde det i lokale Værgeraads Hænder under et Landsoverværgeraads Ledelse at fjerne fra Hjemmet saadanne Børn, som var moralsk fordærvede eller stod i Fare for at blive det. Loven gælder selvfølgelig baade Dreng og Piger. I den følgende Skildring af Arbejdet for Pige børns Redning maa det være mig tilladt at holde mig til den Del af Arbejdet, jeg siden 1906 har haft personlig med at gøre, idet jeg blot i Forbigaaende gør opmærksom paa, at man de seneste Aar i flere og flere af Danmarks Byer er ved at tage lignende Arbejde op.

I Aarhus, Danmarks næststørste By, begyndte vi i Februar 1906 en Beværtnings- og Gade-Mission under meget beskedne Former. Vi kom under dette Arbejde i Forbindelse med talrige unge Kvinder og blev klare over, at skulde de hjælpes, maatte det være gennem Arbejde. Den nedadgaaende Udvikling tager først rigtig Fart, naar de holder op at

søge Erhverv gennem Arbejde. Dette førte os ind paa Oprettelsen af et mindre Hjem med Værelser til nogle faa, som var villige til at bo hos os, og Arbejdsstuer for dem og et større Antal, som nok vilde indvilge i at bestille noget, men helst vilde bo privat. Dette Hjem, der laa midt i Byen, blev besøgt baade af Kvinder i 20 Aars Alderen og derover og efter Haanden ogsaa af meget yngre. Vort fortsatte Missionsarbejde lærte os at forstaa, at et umaadeligt Antal af de Kvinder, der bliver løsagtige, alerede i Overgangsalderen, ja endog tidligere begynder det usædelige Liv, og at Redningsarbejdet derfor først og fremmest maa lægges an paa de ganske unge. Vi supplerede derfor vort Hjem inde i Byen med et Optagelseshjem udenfor Byen for saadanne, som dels Værgeraadene, dels forknytte Forældre bragte til os. Den overvældende Mængde af Børn fra 12 (i et enkelt Tilfælde endog 11) til 16 Aar, som skulde og maatte reddes, har ledet os til, efter at vi har faaet egen Bygning inde i Byen, at gøre ogsaa denne til Optagelseshjem for de ganske unge, og at forlægge Arbejdet under de friere Former til en større, lejet Lejlighed paa den anden Side af Gaden, hvor vi har to unge Piger over Værgeraadsalderen. Vi er nu i Færd med at opføre en Opdragelsesanstalt til 40 Piger. Naar den til Efteraaret tages i Brug, vil vort System af Hjem bestaa af følgende 3 Led: